

Szép dolog újra és újra rádöbbenni, hogy a művészet anyaga is információ. És, amióta ennyire szabadon ötvözzük az anyagot és az információt, azóta óhatatlanul is új művészi önkifejezési formákat teremtünk. Ilyen a RUHA is, mely zenévé alakítja a táncos mozdulatait.

Lehet hogy első ránézésre drótokat látunk, technikát, gondolkodást, innovációt, pedig a RUHA sokkal inkább ősi vágyak metaforikus szintézise. A zene évmilliók óta tartja elragadtatásban az emberi képzeletet, és a tánc az ő egyetlen eszköze, hogy a testét zenévé tegye. A RUHA mely szenzorok segítségével a táncos mozgását hangokká alakítja, nemcsak új eszköz, mellyel a test zenévé tehető, de egyúttal egy új hangszer is, amin a táncos a testével játszik. Ezzel az új eszközzel most belehallgathatunk a zenévé váló test hangjaiba.

Egyszer a ruhát is fel kellett találni, mint a tánc eszközét, mint a test kiterjesztését, mely az előadó szándékai szerinti többletjelentést kölcsönöz a táncos mozdulatainak.

A RUHA testre applikált érzékelőket jelent melyek vezeték nélkül adatokat küldenek egy számítógépnek. A számítógép a bejövő adatokat feldolgozza és a hangszerkesztő szoftver számára használható adatokká alakítja. Így a hangszerkesztőben a mozdulatokhoz MIDI hangok és control értékek rendelhetők.

Az új RUHA – ez az érzékeny zenélő bőr – még több hatalmat kölcsönöz a táncos kifejezőerejének, és új dimenzióba helyezi az előadó szerepét. A táncos többé nem kifejezi vagy eggyé válik a zenével, hanem alkotja azt.